

עח:

אותו ואת בנו פרק חמישי חולין

מסורת הש"ס

(א) בִּיק עוֹלָם (ב) כֵּימ
גד: סְטַהֲדָרִין מִן פֶּה:
סְבוּעִית מִן (מַנְחֵת ז'
(ג.) ג' נְכִירֹת מִזֶּה,
(ד) שִׁיךְ לַעֲמָ"ה (ה) דְּכָרִים
(ו) דְּכָרִים כֵּב, (ז) וְעַיִשׂ
יוֹמָא יומא מַעַ: דִּיה שְׁמִי
יְכוֹ' בְּאַרְבֻּסוֹת].

תורה אור השלם

1. ישור או שה אתו ואת
בבנו לא תשחטו ביום
אחד: ויקרא כב כח
2. כי איש איש אשר
יקלל את אביו ואת אמו
מוות יומת אביו ואמו
יקלל דמיו בו: ויקרא כ ט

הגהות הב"ח

(א) ימים' ד"ה זה כנה
כי' למחי' ה'לכתא ונ"ל
קאמר כנ"ל וחיבת לקדשים
נמחק :

מוסף רש"י

[illegible]

יְהוָה יוֹדוּ. קִשּׁוּ לִי עֲלֵה דָהָא דְקָמִי מֵהַג כְּלָלִים הָאֵלֶּה רַבָּא כִּי:
אִינוּ אָלָּה לְהוֹיָא אֶם הִכְלָאִים. לְרִפְּשִׁין כִּוְלֵה מִשָּׁה כְּשָׁבִים וְזֶה עוֹשִׂין
מִדְּמַלְלָא כְּמִיז שֶׁה כְּשָׁבִים וְעוֹשִׂין שִׁמְ"מ לָא מִיִּקְרִי שֶׁה עַד שִׁיְהוּ אִבִּין
וְאִמִּין כְּשָׁבִים אִשׁוּ עוֹשִׂים אֶלָּל אֲחֵר כְּדוּ וְאִחַד עַד אִשׁוּ הֵן
אִלּוּ לְרַבּוֹת אֶם הִכְלָאִים. וּמִפְּשׁוֹת

מהלך דתני קושישח: לחלק, לחיי
על אחד מהם שיטחוט או שור וכו'
ש' או ש' וכו': צנו. דת' משמע: עד
שיטחוט שור ושה וכו'. ש' א' מה
ת"ל שור או וגו': מאי לאו מאו נפקא
ליה. וה"ק אילו נאמר שור ושה ולא
נאמר לא הייתי אומר כו': האל נאמר
מאולו. נפקא ליה וי"ק אילו נאמר
שור ושה וכו' ולא כתיב אחוה ה"א
עד דשמיט תרי וצריה דחד מינייהו
ת"ל אחוה ואת חזק חד אב וחד בן.
אבל אז נללחא חזק: הניחא לרבנן.
לקמן בעי מלאי חניניה ומאי רבנן:
כר' יונקן. דלמר אע"ג דלא כתיב
או כמאן דכתיב או דמי וכל הידא
דכתיב פלוני ופלוני או האי או האי
משמע: דסמיט איש אשר יקלל את
אביו ואמו כו' לי אלא. קלל
שנייה אחד מהם מנין: ת"ל. בספיה
אביו ואמו קלל: אביו קלל ואמו קלל.
כלומר בתחלת המקרא סמך קללה
לאביו ובסוף המקרא סמך קללה
לאמו למימרה דלא האי או האי: ר' אבהו.
יונקן אומר. אביו ואמו משמע נמי
או האי או האי וספיה דקרא לרשא
אחרינא לבייא אלא המקלל לאחר
מיניה שמיט: כפני עמללו. כלומר
או זה או זה: בנקבות. אביו ובה:
ואינו נוסב בזכרים. דלחן חוששין
לרע האב ואם שטח וזכר מותר לשטח
בנו ובתו: כאלס על הבנים. שלח
הקן שהזכר דברים (ג) שלח הקן
שניהם: בנקבות. דכתיב (שם)
והאם רוצתם ולא האב רוצן: לא
עשה כפ' מומו. דתניא ויונקן
קלט: כי יקרא' פרט לתומן כלומר
שעל אינו חייב בשלוח: תאמר
כאזו ואם בנו כו'. והואיל וחמור
הוא יתבוב בשניהם: אזו אחד ולא
שנים. כחאד הוא נושא גז' בשנים.
ומעשה שחלק הכתוב וי"ל לומר
שניהם בשניהם אלא זו בזכרים או

בנקבות: ובימי לדין. משמה אני רשאי ללמוד מדין הראשון בצי"ו
היהוה דהשמה ליכא למיפריך תלמוד בצי"ו ואת בני ששעה בני מומו
שלימי מומון לפיכך יהיגו בזכרים ולא בנקבות דמאי חומרא הוא
והו למר כן מה לי זכרם ומה לי נקבות: **ואם נפטר לומר.** והשבי
תשובה על דין זה יש לי טעם אחר הרי הוא אומר בני משמח שגרה
על כן: **בכרוב.** ודבוק ממדי ליקר אחריי ודרך הולד להיות בכרוב אחר
האם: **מאי אם נפטר לומר.** מה היה לי להשיב עב צנין אל הראשון:
ואולם

[illegible]

ולחגיה

זוהי כנה את כל מקום שנאמר שם אינו אלא ארבעה באים. פירש
בקותם דלפינן כולו משה כשבים ושה עזים וקשה לפירושו
בדמיונו (ב"ק ע"ה). מסק דבנין אז דרנא אלתערך לפדיון פטר
חמור דמתן אין פודין לא בעגל ולא בכלאים ופריך התם ולר"א

לדחיתו בכלאים מפני שהוא זה למא
לחלו ופסטי לטמא שגילד מן הטטור
ועברו מן הטמא ודלג כר' יהושע
לדלו כר' יהושע משה כשנים וזה עוים
ונפקא משמע בהדיא דניין אב דרבא
לא היה משה כשנים וזה עוים ונראה
דמשה דפסח עבד ניין אב דמע
דמסקי מנצמיה בנצמיה דלפטר חמור
לפטרנין ניין אב דרבא ובקור פיק
דבטורות ודף י"ג. יליף לה משה שה
של פסח אבל קשה דמאי שגא דהכא
קרי ליה ניין אב ובבביות עבד ליה
ג"כ נאמר כאן שגא ונאמר להגן שה
עבד דמאי שגא דנקט רבא כלאים
טפי מעגל ומה טרפה ושחטה
ידוליה מפיק ההם משה דקאמרי
ההם מה להגן פרט לכל השמות הללו
ולכא למימר דטרפה ושחטה נפקא
ממשמעויה דשה ולאו דוקא נקט
פרט לכל השמות דה"נ עגל ומה
נקט ההם דה"ג דודאי נפקי
ממשמעויה דשה אלא ניהי ליה לכלול
כולם יחד דהא פר אפי' שחוט קרי
כר' דאמרי' בפרק הניזיל ו' (ויחל
דף מט.) וזה נמי הו' נמיני' עליו
אפי' אחר שחטה יד' לאו דמבי
מהויה משה מחימה דשה דאמרי
ההם וטרפה נמי שחטה דשה דמחייב
בנצמיה ודף ע"ו.) בנצמיה טרפה ד'
וה' אפי' דשה כפי' ההם והכי נמי
מנא אתו וזה נני נהג בטרפה ואפי'
אפי' לא פליג אלא משום דהיא
שחטה שאניה רחיה ועי' דבאורי
שואת דני ובתשלומי ד' וה' מעט
טרפה מצנין אב ונ"ל דטרפה ושחטה
נפקי מנ"ש דשה שה מפסח דאמרי
בבטורות ודף י"ג.) ועגל ומה
ממשמעויה דשה וכלאים מצנין א
דרבא דמנורה שיה לא מהסבא
למעוטי כלאים כמו טרפה ושחטה
דחיתן לן למימר חפדה חפדה ריבה
אפי' דשה גמור וזה ניין דלולת נמר
אב ניין דלולת נמר אן אב מצנין

אב ממשע שפיר דהכי כתיב זה תמים וגו' ומן העדים תקחו דמשמע
שיהא אביו כבש ואמו כבשה וימיתר הוא דלגופיה לא אלוטריך
דמשאר קדשים נפקא דמשמעתי מלאים מאי כבש אלא לאו בעלמא
דמאי דכל מקום שזמנר זה אמי אלא להוציא כללית ואע"י דכתיב
נמי כבאי קרא תמים ונפיק מושאר קדשים לשום דרשא נכתב והא
דלא ממעטינן כחותו ואת נטו ובתשלומי ד' וה' טרפה בגוריה שיה
דשה אה מסתא אפשר דלמי מופנה והשתא יחזא נמי כי בעי
המריבה לר' אלעזר דמחיר בכלאים בנין אב דרשא למאי הלכתא
(ה) נקדשים אלא קאמר לטרפה וטחטויה דהכתיב מנזירה אה נפקי וא
כתיב כהן משמע דאי לא כתיב כהן כללית כהדיא הוה יחזא והא ט
דקדק השי"ס שעשה כאלו קים ליה בפסח מהקום אחר וכענין זה י
לגביה דקאמר וכי תימא ילנך מנשח ומ"א דכשת ופגם גופיה לא
א"י יחזית אה דא"ה. אף עג דמאי כבש ממעטינן כללית מלאים
והכי פריך לעיל והא"ה כבוקדשין אין בחולין לא הכי נמי למי
דקאמר אי מה כללית נקדשים לא וי"ל דאי הוה מוקמינן קרא דלית
הוה מוקמינן לדרשא אחרימי: **עד** שישירו דף הבתוב יחזיר. וא"י
לא לוטריך דכפי' אלא מסבא דנפשיה קאמר הכי ודקאמר ליה לא קאמר
דף כ"א: דכר שפרט לן הכתוב בנזלה: **בזה** בש"י"ב בא"י ע"י דה
שאוורחה להיות רוצלת ומכתיב ודכרס כ"ו שלח משלח את האל דמי
לית דוקא: **בז** שבנו בירך אחרייו. ואע"י א"כ ל"ל דמיתר קאמר גבי
ויש לומר דאי לא לוטריך בשלח כמות הן לאם דוקא

ב א מ"י פ"ב מהל'
שחיטה הלי"א סמג
לאין קמט טוש"פ יוד
ס' טו סע' ב וזכרים
טהר חספא:

רבינו גרשום

[illegible]

אז נראה דע"ס הוא ונ"ל
יכתוב לא תלכס שעטנו נמר
יששתי יחזו.